Розлютувався лютий надаремно:
скоро з стріх закапає вода,
вийде в поле віл під'яремний,
і я помандрую, як Сковорода.

Передо мною відкриті всі дороги
(не обмину й мишачої нори) —
понесу в саквах своїх убогих
сіромахам на вихліб дари.

Бідний сам, я не йду на хитрі влови:
з серця в серце наллю я пісень, —
хай в них блакитніє новий,
осяйний, безсмертний день!
1922 ПРОРОСТЕНЬ, 1919-1928. Київ, в-во "Слово", 1926, с. 6.